

נפרדים ממינה

כילדה בכיתת עשור, מינה נשארה בזיכרוני כמטפלת יוצאת דופן, שהתייחסה אלינו ברכות ובדאגה, בהבנה ובאהבה. היא ידעה להקשיב לנו, דבר שהיה נדיר מאוד, ולהקל על קשיים ומשברים. במבטא צרפתי ובקול רך הייתה פותרת בשקט מצוקות, ואנו, שהורגלו ליחס קשוח, היינו אסירי תודה.

מינה סטריקובסקי נולדה בפולין במרץ 1930, להוריה קלרה ויצחק.

בהיותה בת שש, עברה עם אביה לרואן שבצרפת, ולאחר שנה הצטרפו אליהם האם והאחות. כאשר נכבשה גם צרפת (1942), הסתתרו מינה ומשפחתה מהגרמנים ומשתפי הפעולה בכפר שמבון-סור-ליון, בעזרת צרפתים פרוטסטנטים, עד תום המלחמה. לימים זכה הכפר כולו באות "חסידי אומות העולם".

כנערה ציונית, עלתה מינה ארצה באוגוסט 1948 באוניה פאן-יורק, בתנאים קשים, עם מאות פליטים. עם הגיעה לארץ, חברה לגרעין "הבונים" בו היו ידידיה מרואן – ז'ק ורות גולן וישראל אבידור. היא נשלחה למנסורה, וידוע הסיפור כיצד מינה, שרצה בשמחה לפגוש חברה שלה שהייתה בתצפית, נפלה לבור בו ישבו כמה חברים, וצנחה עליהם כמתנה משמיים.

כרבים מהחברים מינה נשלחה לעבוד בעבודת חוץ באפיקים (1950), ולאחר מכן לקורס מטפלות בסמינר הקיבוצים. שנים רבות עבדה בחינוך, עם כיתת עשור ולאחר מכן עם דרור. בימים קשוחים של חינוך משותף ולינה משותפת, יכולת ההכלה של מינה הייתה מרפא לליבנו. עשרות ילדים זוכרים לה עד היום חסד נעורים.

לאחר נישואים קצרים של שנתיים לאיזק פוטש, נישאה מינה באוגוסט 1954 ליוחנן, הגנן ואיש האדמה המיתולוגי, שעלה מאוסטריה לפני פרוץ המלחמה.

המשפחה גדלה עם הולדתם של אידו (אייל), איתי (סנונית), ונדב (חוחית).

מינה - אישה עם טעם ורגישות לאסתטיקה, לבושה תמיד בטוב טעם, אוהבת מוסיקה ואמנות. עובדת מסורה מאוד, בעלת דעות ברורות ואכפתיות לכל הקורה במשק. צנועה, אך בעלת ביקורת נוקבת על המתרחש.

לאחר שנים של עבודה בחינוך, רתמה את האכפתיות שלה ומשיכתה ליופי, לתחזוקת המרכז הציבורי הענק שלנו. מינה גם יזמה קניית כרטיסי מנוי למוזיאונים, עבור חברים המזדמנים למרכז, שירחיבו אופקים וייהנו מהתרבות הארצית.

בהמשך ניהלה את מחסן הבגדים, מוסד חיוני ביותר, ביעילות וביד רמה. כמובן שבימים ההם לא היו 'מנהלים', וודאי שלא 'מנהלות'. היא הייתה אחראית על המחסן, וגם שם הייתה אוזן קשבת לרווקים, שבאו לקחת כביסה נקיה

ולקבל סימפטיה. בקפדנות ובאחריות טיפלה במכבסה ובמחסן, ופנתה לחברים שוב ושוב דרך "דברי" בניסיון ללמד אותם איך לזרוק כביסה ואיך יש לנהוג בכל הנושא המורכב של הביגוד.

כל השנים כאבה מינה את מצב הנוי והתחזוקה בקיבוץ, התריעה וביקשה יתר הקפדה.

כל עץ ושיח, שרבים מהם ניטעו בידי יוחנן, היו יקרים ללבה.

בשנת 1986 נפטר יוחנן, ונוסף על המשבר האישי, החלו בשנים הבאות תהליכי השינוי ושיוך הדירות. מינה הייתה מעורבת ואפילו נסערת מחלק מההצעות שעלו. היא השתתפה בקבוצת "אמנת כרי דשא" (2002 - כשלושים

חברים שנפגשו לקראת ההצבעה על השינוי, במטרה לכבד את מגוון הדעות, ולא להביע שמחה לאיד לאחר שיתפרסמו התוצאות).

ביציאתה לפנסיה נהנתה מינה מהפעילויות במפגש, בעיקר אלה הקשורות לאמנות ולמוסיקה, מהחברותא ומהיחס החם של שיפי.

כסבתא הייתה דוגמא והשראה לנכדיה.

בשנים האחרונות נחלשה, וקבלה מטפלת סיעודית – לאחרונה הייתה זאת מאי
אן, שטפלה בה במסירות רבה, וכמובן הבנים והמשפחה.

חיים ארוכים ומשמעותיים הגיעו לסופם, ומינה מצטרפת אל יוחנן אותו אהבה
והעריכה מאוד.

נוחי בשלום, באדמת הקיבוץ שהיית שותפה בהקמתו.

לאידו, איתי, ונדב וכל בני המשפחה – אנו איתכם בצערכם.

רחל גינת

